

Sygn. akt II CSK 642/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. B.
przeciwko Z. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt XV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest więc uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest potrzebę wykładni art. 385¹ k.c. z uwagi na rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie polegające na braku jednolitego stanowiska w odniesieniu do tego czy zakaz stosowania zapisu uznanego za klauzulę niedozwoloną dotyczy wyłącznie podmiotu, w stosunku do którego wydane zostało orzeczenie będące podstawą wpisu czy też wszystkich przedsiębiorców stosujących wzorce umów w obrocie z konsumentami. Wskazał nadto na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego, które sformułował w punkcie III. 2) skargi.

W odniesieniu do przesłanki przytoczonej powyżej, jako potrzeba wykładni przepisów, odwołać należy się do uchwały składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r. III CZP 17/15 (M.Prawn. 2016/2/59), w której stwierdzono, że: 1. prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza powództwo o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę pozwanego w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 k.p.c.), 2. prawomocność materialna wyroku uznającego postanowienie wzorca

umowy za niedozwolone - także po wpisaniu tego postanowienia do rejestru (art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c.) - nie wyłącza powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia tej samej treści normatywnej, stosowanego przez przedsiębiorcę niebędącego pozwanym w sprawie, w której wydano ten wyrok (art. 365 i 366 w związku z art. 479⁴³ k.p.c.). Uchwała tym samym wyłącza potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na przesłankę wskazaną przez pozwanego.

Brak też podstaw do przyjęcia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne. Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga przede wszystkim jego sformułowania, a ponadto przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07, nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Wymogów tych nie spełnia wątpliwość przedstawiona w punkcie III. 2) skargi. Tak redakcja tego zapytania jak i jego treść, odnosząca się ściśle do okoliczności faktycznych sprawy, nie pozwala uznać go za zagadnienie prawne i dodać przy tym należy, że uzasadnienie wniosku w tej części zawiera polemikę z oceną sądu.

W świetle powyższego brak podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).